

DOPIS Z POMNIDĚD^V

Listonoš zašátral v brašně a o chvíli později už v dlani držel úhledně složenou obálku.

TRÁDÁ! zazpíval téměř, mírně se zaklonil a napřímil ruku s dopisem přímo ke Zdeničce. Pak ještě dodal: „Máte psaní, milá paní. Ano, psaní. Máte psaní.“

Ač listonošovo roztržené vystupování Zdeničku poněkud zarazilo, na nic nečekala a po obálce sáhla. Ale co to? Tady... tady v pravém dolním rohu. Nešálí ji zrak? Ne, určitě ne! Ale vždyť... anebo že by opravdu?

*Sličná Zdenička
Pod Kaštanem 3
270 23 Městečko*

Adresa odpovídala přesně tomu místu, kde Zdenička zrovna stála. Ještě několikrát si ji přečetla, aby se ujistila, že opravdu vidí správně. Nebyla to ale jen adresa, co ji tak zaujalo. Bylo to něco jiného.

Písmo. Dědečkovu písmo. To stejné písmo, kterým babičce na nákupní seznamy připisoval *PIVO* nebo *VOKURKY* anebo ještě *PÁRKY* či *KLOBÁSA* a jindy zas *UTOPENCE*.

Ted', když si byla jistá tím, kdo jí psaní poslal, už neváhala ani vteřinku. Obálku rychle otevřela, vytáhla z ní dopis, rozbalila ho a dala se do čtení.

A abyste si ho mohli spolu se Zdeničkou přečíst i vy, nadiktoval mi ho pan spisovatel slovo od slova a já ho přepsal na papír. Někde ho tu musím mít. Myslím, že v šuplíku v pracovním stole. Dejte mi chvílku, skočím vám pro něj. **tap tap tap**

PRÁSK!

VYPRAVĚČ: **JAU!** Už zase. **JAUVAJS** Ach jo... palečku, palče, copak se ti to dneska děje? To ta krabice! Jedna. Bláznivá. Válí se tu, jako by se nechumelilo. Já bych jí! Já bych jí...! (...) Já bych ji už měl opravdu uklidit. (...) Tak, tak, tak dobře. Ale nejdřív najdu ten dopis a dovyprávím to tady. A pak tu poklidím. Vždyť v tomhle nepořádku už se nedá být!

[tap tap tap]

chchchchchsss

VYPRAVĚČ: Ne. Tak v tomhle šuplíčku to není. Co ten druhý?

chchchch^{vvv}sss

VYPRAVĚČ: **Ááá!** ne! Tady také ne. Tak ještě tenhle...

chchchch^{vvv}sss

VYPRAVĚČ: Jo! To je ono. **PA-RÁ-DA!** Tady je, kluk jeden obálkovatej.
Už jsem si začínal myslet, že jsem ho nadobro ztratil.

ťapťapťap

VYPRAVĚČ: Tady kolem krabice opatrně...

ťapťapťap

Tak! TADY ho máte: dědečkův dopis Zdeničce. Stačí jen otevřít a můžete se
dát do čtení.

UPCZORNĚNÍ: SAHAT POUZE ČISTÝMA UMYTÝMA RUKAMA!!!

(Pozn. spisovatele: Prosim Vás, k tomu pozdravu tam jen dětem připíšte, že dědeček takto zdravil vždycky. Původně to začalo jako vtip, ale nakonec se to u něj stalo zvykem. "Dobry večer, paní sousedková!" zdravil ve tři odpoledne. "Dobry večer, paní kuchařková!" zdravil na oběd. "Dobry večer, paní manželková!" zdravil babi na snídani.)

↑
Dobry večer, slečno Zdeničková! - -

Doufám, že se ti příliš nestýská a nevěš hlavu. To bychom ji pak museli pověsit na visák na chodbě a sama vis, že ten toho už moc nevydrží. Sotva těch pár babiččinych kabátů, a už se nám ohýbá. Co by si teprve chudák visák počal s hlavou těžkou od zármutku? A když by byla to nejhezčí, co by na něm viselo. No, řekni. Zkus se teď raději usmívat, ať to mají tatínek, maminka i babička jednoduchí. A taky abys nám nezohýbala ten visák, samozřejmě!

Já zouna sedím ve vlaku a pomalu se blížím k první zastávce - Pomnídky. Pan průvodčí mě ujistil, že přímo na peroně všech železničních stanic, kde náš vlak stojí, jsou poštovní schránky. A tak ti teď píšu, a hned jak zastavíme, dopis tam vhodím.

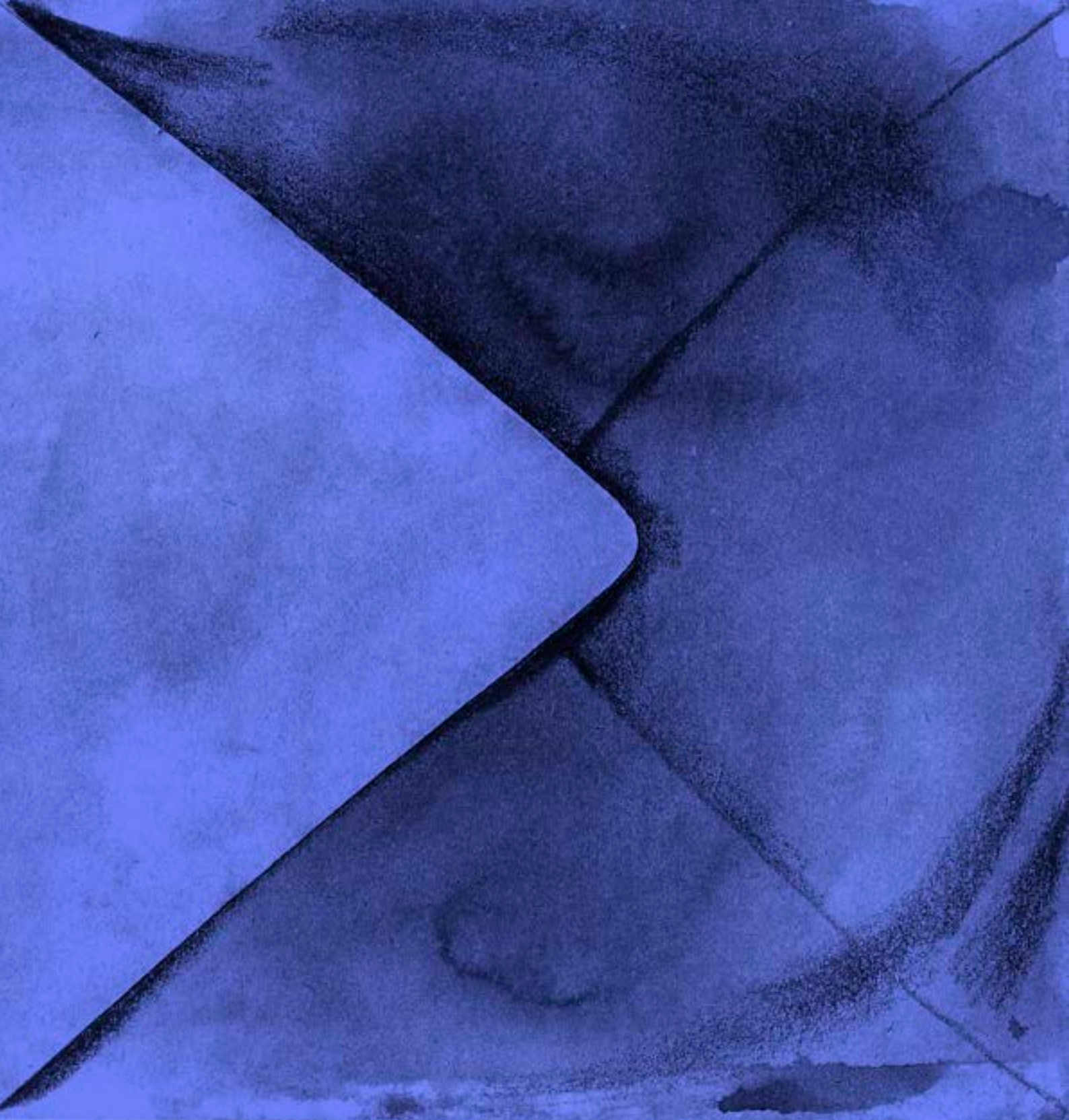
Vzpomněl jsem si, jak jsme spolu chodili do parku na kašany. Snad si to taky pamatuješ. Vždycky jsme nasbírali alespoň půl tašky a pak jsme šli krmit velrybu k jezeru. Nebo jsme z nich doma dělali zvířátka. Co třeba ta žirafa, kterou jsi jednou vyrobila? Ta byla bombastická. A když chudinka kulhala na levou zadní a poté, co ji babička dala na topení, nám úplně seschla. No, stáru se nevyhybá ani zvířátkům z kaštanů...

Až přijdeš zase někdy parkem a uvidíš kaštan na zemi, ohni se pro něj. Bude to skoro, jako bychom ho sbírali spolu. Teď ale už vjždíme do Pomnídk a já muším dopis rychle dopsat a vložit do obálky, abych ho dal do schránky dřív, než vlak pojedě dál.

Bud' statečná a neboj se usmívat, Zdeničko.

Děda Bohouš

P. S.: Brzy zase napíšu

Tatínek a maminka! Tohle musí vidět. Zdenička k nim okamžitě vyběhla a nechala za sebou listonoše i strom, u kterého doposud oba stáli. Kdyby toho dne nepršelo, snad by se jí i kouřilo od bot, jak rychle k nim vystartovala.

Rodiče samozřejmě nebyli daleko, nechtěli přece, aby se jim Zdenička ztratila. Přesto ale musela udělat pár kroků, než je dohonila.

„Tati! Mami! Koukejte, děda Bohouš mi poslal dopis! Zrovna jede vlakem a je v Pomnidědech a ptá se, jestli si pamatuju, jak jsme spolu sbírali kaštany!“ vyprávěla jim nadšeně a chtěla jim to zázračné psaní podat. Jenže...

„Kaštan! Ten je ale opravdu krásný. Ten by se líbil i dědovi, vid’?“ řekla maminka a se zájmem si prohlížela obsah Zdeniččiny dlaně.

Kaštan? Jaký kaštan?, podivila se Zdenička. Když se ale do ruky podívala také, zjistila, že místo dopisu drží malý, tmavě hnědý kaštan.

„Ale ne, ty tomu nerozumíš. Děda mi opravdu poslal dopis. Dal mi ho pan listonoš tamhle u toho stromu, koukej!“ ukázala prstem na místo, kde předtím stála.

Tam však nebylo po nikom ani stopy. Snad kromě starého věšáku zapadaného listím. Listonoš se jednoduše vypařil. Jak jen mu teď Zdenička poděkuje za dopis?